

[Handelsministeren.]

vilde man udvide Produktionen og optage nye Produktioner, og det skulde der nogle Penge til. Af den Grund kom man i Ministeriet for at faa et Laan eller en Kredit. Men aldrig nogen Sinde er der givet Udtryk for, at Burmeister & Wain var i den Stilling, som det nu viser sig Selskabet var i.

Hvorfra skulde jeg overhovedet kunne faa nogen virkelig indgaaende Viden om Burmeister & Wain's Forhold? Bankerne havde givet Burmeister & Wain hver 3 Mill. Kr.s Blankokredit, i alt 9 Mill. Kr. Straks da der fra Burmeister & Wain blev antydet, at man kunde ønske at laane, henvendte jeg mig til Bankerne med Meddelelse derom. (*Christmas Møller*: Hvor-naar var det?). Ja, der er ikke nogen Dato fæstnet i min Hukommelse; det var selvfølgelig en Gang i 1932; jeg kan heller ikke indse, hvilken Interesse det skulde have, hvilken Dato det var. Men det er givet, at Bankerne fik Underretning derom, og derefter meddelte Bankerne mig, at de ikke ønskede at yde Burmeister & Wain en forøget Kredit, Kreditten var paa 9 Mill. Kr., det var, mente man, det Beløb, man kunde give; mere kunde man ikke give.

Nu er det jo ikke saaledes, at det, at Bankerne ikke vilde yde mere Kredit, kunde være en Opmuntring for mig til at yde Selskabet en Kredit paa 3 Mill. Kr.; men jeg hævder, at jeg kunde overhovedet ikke tage endelig Stilling til dette Spørgsmaal, før der forelaa en Ansøgning derom. Den forelaa først den 4. November, og da var Burmeister & Wain uhjælpelig kørt fast.

Jeg spørger: Hvad er egentlig Hensigten med at ville lægge Ansvaret over paa mig? Man kan dog ikke baade angribe mig for at have vist for stor Velvillie gennem Eksportkreditterne og samtidig angribe mig, fordi jeg ikke vilde laane Selskabet endnu flere Penge paa anden Maade, der maa dog være en vis Mening i Tingene. Men det er det, det ærede Medlem Hr. Christmas Møller gør. Han bebrejder mig — og andre gør det samme —, at jeg ikke har været mere nøjeregnende med Hensyn til at give Eksportkredit, og samtidig bebrejder han mig nu, at jeg ikke har været villig til straks pr. omgaaende at stille 3 Mill. Kr. til Raadighed for Burmeister & Wain til at sætte ny Produktion i Gang, en Produktion, det praktisk taget ikke kostede Selskabet noget at sætte i Gang.

Jeg har allerede sagt, at Laan var udelukket af den simple Grund, at der ikke stod Penge til min Disposition, og Kredit kunde,

som jeg siger, ikke begrundes i de faktiske Forhold; jeg vilde have overtraadt Erhvervslovens Bestemmelser, hvis jeg havde givet en Kredit, som der ikke var noget Grundlag for at give. Men endelig kommer jo til det altsammen dette, at selv om jeg nu havde dristet mig til at give de 3 Mill. Kr. — enten i Form af Laan, hvad jeg fornuftigvis ikke kunde, men jeg kunde jo være gaaet til Finansudvalget og have faaet dets Tilslutning dertil, det kunde man tænke sig, eller jeg kunde uden videre have kautioneret for de 3 Mill. Kr. — ja, saa vilde det efter alt, hvad der nu foreligger oplyst, aldeles ikke have hjulpet Burmeister & Wain over Vanskelighederne.

Derfor maa jeg ogsaa sige til det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, at selv om han er nok saa besjælet af Lysten til at anklage mig og til at tage Ledelsen i Forsvar, saa kan han dog ikke komme til et for Burmeister & Wain gunstigt Resultat, det er umuligt. Jeg maa sige, at den Betænkning, der er afgivet, er skaansom overfor Firmaets Ledelse, og jeg kan tilføje, at de Bilag, der vil blive tilstillet Udvalget, vil vise det.

Det ærede Medlem Hr. Rager spurgte mig, om Selskabets Bestyrelse og Ledelse ikke kunde gøres ansvarlige i Henhold til Aktieselskabslovens § 47. Det er muligt, det kan jo undersøges, jeg skal ikke staa i Vejen for nogen Undersøgelse dette Forhold vedrørende. Men det maa jo blive først og fremmest dem, der lider Tab direkte ved Selskabet, foruden Staten, der kan tage Initiativet her; det kan ogsaa være Staten, Regeringen kan forlange det, og endelig kan det ogsaa være, at Rigsdagsudvalget vil forlange det, hvis der gives Oplysninger af en saadan Art, at man maa finde det paakrævet. Det ærede Medlem Hr. Rager mente, at det var i Ledelsens egen Interesse, at Sagen blev undersøgt, saaledes at man kunde faa fuld Klarhed over, om der virkelig var begaaet Forseelser, der gik Aktieselskabsloven eller andre Bestemmelser i Lovgivningen for nær. Jeg skal, som sagt, ikke have noget imod, at en Undersøgelse bliver foretaget.

Det ærede Medlem Hr. Hans Hansen (Rørby) sagde, at han kunde ikke tiltræde Forslaget, han var principielt imod det, og de Oplysninger, der forelaa for ham, var ikke tilstrækkelige til, at han paa Grundlag af dem kunde danne sig et Skøn over, hvorvidt det i det hele taget var rigtigt at lovgive som her foreslaaet. Det er der ikke noget at sige til, det ærede Medlem var ogsaa imod Moratorieloven, da den blev vedtaget, og det er jo ogsaa den letteste